

kommer op imod at skulle konkurrere mod andre områder osv. Vores tro er, at jo mere synlighed, der lige præcis er om de her borgeres vilkår, jo bedre er det. Jo tættere de er på dem, der skal træffe beslutningerne, jo mere kan man se, at der er et behov for at gøre noget for de her mennesker.

Vi deler ikke den der mistillid til det kommunale system og det, at de lokale politikere ikke har en lyst og en evne til at gøre det godt for de her mennesker. Vi har faktisk det udgangspunkt, at det vil kommunerne gerne. Og derfor drejer det sig om, at vi stiller kravene, og det drejer sig om, at vi sørger for, at de økonomiske muligheder vil være til stede, ved at pengene følger den opgave, der flyttes ud til kommunen.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg vil godt holde lidt fast i diskussionen omkring psykiatrien. Hr. Thulesen Dahl sagde i sit indlæg, at det var vigtigt, at man kunne henvende sig ét sted. Det synes jeg er interessant i forhold til psykiatrien, for for den enkelte borger er det jo sådan i dag, at både sygehuspsykiatrien og socialpsykiatrien ligger i ét regi. For fremtiden vil de ligge i to, nemlig i sundhedsregionen og kommunen – eller efter Dansk Folkepartis forslag i staten og kommunen.

Kl. 11.45

Nogle af de mennesker, som altså oftest er dybt afhængige af velfærdsstaten 24 timer i døgnet, har det jo ofte sådan, at de enten veksler mellem at være i sygehuspsykiatrien og i socialpsykiatrien eller begge dele på en gang. Det kan man i dag sørge for giver en helhed for den enkelte borger, fordi det ligger samme sted, man kan have tværfaglighed, og man kan have opsøgende team, men hvordan vil den helhed være, når det ligge to steder?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det kommer an på, hvad man ser det i forhold til. Hvis man ser det i forhold til denne her persons netværk, familie, omgangskreds, er det i kommunen, man kan lave en helhedsorienteret behandling. Jeg tror faktisk, at det er noget af det, vi skal langt mere ind på, når det gælder de her personer, der i den grad har behov for bevågenhed, at lige præcis sikre, hvordan omgivelserne i højere grad kan hjælpe dem til at få en så god hverdag som overhovedet muligt. Ud fra

det kan man sige, at der kan komme mere helhed i det.

Så er det fuldstændig rigtigt, at når det drejer sig om sygehusbehandlingen – om den så ligger i en region eller i staten, så ligger den jo ikke i kommunen – er det klart, at når man bliver nødt til at efterspørge det, der leveres derfra, vil der være et todeligt niveau. Det er jo så undtagelsen, der må bekræfte reglen i vores anstrengelser for at sikre, at det er ét sted, man henvender sig.

Men vi ser altså muligheden for, at der kan komme større helhed i de her personers vilkår, specielt i forhold til deres familier og deres omgangskreds i nærmiljøet.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det må jeg indrømme at jeg synes er overraskende, at Dansk Folkeparti om nogle af de borgere i det her land, som er allermost afhængige af, at velfærdsstaten leverer en ordentlig service, nemlig de sindslidende, siger, at de så må være undtagelsen, der bekræfter reglen. Det er dybt overraskende.

Jeg synes, at Dansk Folkeparti skulle tage udgangspunkt i den enkelte borger, prøve at tage udgangspunkt i den enkelte borger, som har en lidelse, der gør, at man på nogle tidspunkter har brug for at være i sygehusbehandling og på andre tidspunkter eller måske samtidig har brug for f.eks. et socialpsykiatrisk botilbud. Her synes Dansk Folkeparti altså, at vi har en af de undtagelser, hvor det er bedst for borgerne, at man deler det op på to forskellige myndigheder.

De, der laver opsøgende socialpsykiatrisk arbejde, gør det jo netop, fordi vi har at gøre med nogle borgere, som måske ikke er dem, der går hen til den kommunale kvikskranke om mandagen, men som skal opsøges og hjælpes til at få en behandling. Hvordan vil Dansk Folkeparti sikre dem? Eller skal jeg tage det som et udtryk for Dansk Folkepartis holdning, at her er bare en undtagelse, og det må man leve med?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, det er utroligt, at fru Sandy Brinck kan stille det sådan op. Vi behandler her et utroligt vigtigt emne, som må optage os alle sammen utrolig voldsomt, både i den debat, vi har her, som vi må tage ud fra en seriøs vinkel, og i de efterfølgende forhandlinger, vi får. Så synes jeg simpelt hen ikke, det er rimeligt, at fru Sandy Brinck behandler det med de polemiske be-